

Laia Aguilar

PLUJA D'ESTELS

J.P.

DESTINO

Premi Josep Pla 2020

Laia Aguilar

PLUJA D'ESTELS

Premi Josep Pla 2020

Edicions Destino

El jurat del Premi Josep Pla 2020 el formaven:
Rosa Cabré, Glòria Gasch, Antoni Pladevall,
Genís Sinca i Àlex Susanna.

Queda rigorosament prohibida sense l'autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

© Laia Aguilar Sariol, 2020
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U./Destino, 2020
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2020
ISBN: 978-84-9710-294-0
Dipòsit legal: B. 979-2020
Fotocomposició: Toni Clapés

Seia davant del mar, descalça, movent amb defici els dits sota l'aigua. Amb la mà dreta, va acaronar la sorra i en va agafar un grapat fent cassoleta. El cel oferia una tonalitat fúcsia que s'alternava amb la presència d'alguns núvols. Li va semblar que es perseguien i jugaven a fer formes. Ara un drac, ara un unicorn, ara un dofí que es transformava en una balena. Va respirar fondo. El mar. Davant seu, el blau de la badia de Portlligat s'estenia fins als confins d'un món que desconeixia. No podia assegurar si era aquí perquè el Nis l'hi havia demanat o perquè ella mateixa s'hi havia deixat arrossegar. El cas és que havia vingut. Feia dues setmanes. Amb dues maletes i

un futur incert, seguint els passos de l'home que l'havia seduïda. «Allà serem feliços, Olívia, estarem bé. Tu confia en mi», li havia repetit el Nis a cau d'orella.

Va creuar el pati de buguenvílies i es va espolsar els peus a l'estora. Un cop dins, va observar amb deteniment l'estança. Partícules i partícules de pols suraven a l'espai formant petits remolins que es disseminaven per l'aire. La casa, que no era seva, que tot just estava coneixent, se li dibuixava ara com un petit amfiteatre amb els mobles perfectament col·locats. La taula de fusta de pi restaurada, el piano de cua majestàtic, el bagul antic ple de tovalloles i barrets de palla, el sofà amb coixins vermells on instal·lar-se a fer la migdiada, les parets plenes de fotografies fetes pel Nis, en blanc i negre, de nusos de pescador i barques. I també hi havia la paret plena de claus, on no hi havia cap fotografia.

Absència.

Devien ser de la Paula, es preguntava l'Olívia.

Aquella dona; «l'altra» dona. La persona amb qui el Nis havia compartit un tros de la seva vida de la qual preferia no parlar.

«Paula».

De cop, el so de rodes crepitant sobre la grava la va distreure. El Nis va entrar a casa carregant un parell de caixes de cerveses. Era alt, trenta-vuit anys, cos fornit i musculós, ulls ametllats que canviaven de color segons la llum i l'hora del dia...

Tots dos van anar cap a la cuina.

—Tinc ganes de conèixer els teus amics —li va dir l'Olívia, ajudant-lo a col·locar les cerveses al congelador.

—Els agradaràs —va respondre ell, acarontant-li un fil de cabell.

—N'estàs segur?

—Per què no els hauries d'agradar?

—Ja ho saps. Les comparacions poden resultar odioses...

El Nis va tensar lleument la part superior del llavi i va agafar el paquet de tabac que duia a la butxaca. En un gest ràpid es va encendre un cigarret i va parlar:

—Estic amb tu, Olívia. Els meus amics s'alegraran molt que estigui amb algú com tu.

El Nis va abraçar-la i la va estrènyer contra el pit. «Fa olor de restes de tabac, suor,

sal marina», pensava l'Olívia. L'excitava aquella olor. Olor d'home. No pas com la dels companys de la universitat, que acostumaven a fer olor d'alcohol i colònia barata. No, el Nis era diferent. Des que l'havia conegut asseguda al vagó del metro va saber que voldria estimar-lo. Com una matèria fosca que l'arrossegava cap a ell, cap al cul del món, en direcció al cap de Creus, un dels llocs més sinèrgics de la Terra i on sobtadament ara vivia i es trobava bé. Estranyament bé. I ara havia arribat el moment de fer un pas endavant i conèixer una part del món del Nis que desconeixia. Els seus amics. «Els meus amics, Olívia».

—Inevitablement, parlaran de la Paula, oi?

En sentir el nom de «Paula», els ulls del Nis van canviar d'expressió. Un petit gest; una lleu tremolor de parpelles.

—Demà veuràs la pluja d'estels més bonica que hagi vist mai.

Aquesta no era la resposta que l'Olívia esperava.

—No m'has contestat la pregunta, Nis.

—Quina era la pregunta?

—La Paula. T’he preguntat si tots ells són amics de la Paula.

—Sí, ho són. La Mila és la seva germana. I els altres són el Max i el Jon. Ja els coneixeràs, bona gent... Fa uns quants anys que no ens veiem, ara. Però t’encantaran, creu-me. Són molt bona gent.

La resposta va deixar l’Olívia més o menys tranquil·la. Els amics del Nis. Un món desconegut. Un reducte del qual ell mai volia parlar. Durant el poc temps que feia que estaven junts —tres mesos?, quatre?— l’Olívia ja havia pogut detectar que el Nis feia un lleu moviment de cap cada vegada que apareixia algun tema relacionat amb la Paula.

Va encendre’s un cigarret i es va cargolar un tirabuixó amb el dit índex.

—Has vist mai en viu i en directe els Perseids? —va dir-li el Nis, tot assenyalant el cel.

—La pluja d’estels.

—Sí —va dir ell, fent anelles amb el fum.

—No. No els he vist.

—Doncs et sorprendran, Olívia. Són l’espectacle més màgic que els teus ulls hauran vist mai. Preparada?

Feia estona que estaven aturats a l'autopista. El Max va abaixar les finestres del cotxe —maleïda autopista i maleïdes cuades en ple mes d'agost—, mentre que la Mila aprofitava per pintar-se les ungles del peus de color morat. Al darrere, una nena de quatre anys —la Lluna, galtes molsudes, cueta al cap i ulls de xocolata— es gronxava a la cadireta mentre cantava cançons.

—Em sembla que hauràs de parar perquè li doni el pit —va dir impacient la Mila.

—Ara li vols donar el pit?

—Sí, em sembla que té gana.

—Si parem en una àrea de servei encara tardarem més a arribar.

—Però la nena té gana, Max.

—Vols dir? Jo la veig molt tranquil·la...

Des que havien adoptat la Lluna —l'astre, la nena bonica, preciosa, desitjada com mai—, la Mila s'havia convençut que li havia de donar el pit per accentuar el seu creixement. Era una mica baixeta, segons deia el pediatre. Encara no era en el que es considerava «normalitat» a la taula del pes. «Però això és normal en nanos adoptats», li havia dit el metge, que de tant en tant mirava el rellotge amb cara d'avorrit. «Penseu que possiblement ha tingut una nutrició irregular durant el període dels zero als dos anys». Però encara va afegir: «No patiu, tard o d'hora ho recuperarà. Tingueu paciència». Des d'aquell dia, la Mila va començar a plantejar-se la possibilitat d'induir el seu cos a la lactància. «S'alimentarà bé i de passada reforçarem el vincle, Max». Aquesta havia de ser la solució a tots els seus problemes. I quan la Mila es convencia d'una cosa no hi havia qui aconseguís treure-li la idea del cap.

—Salta al darrere un moment i en tot cas li dones la llet aquí mateix —va dir-li el Max.

La Mila va saltar al seient del darrere. Es va

situar un moment la nena al pit dret mentre s'eixugava quatre gotes de suor que li regalimaven front avall.

—No hem portat postres, aquesta vegada —va mussitar la Mila.

—No cal —va respondre el Max—. Ja saps que el Nis sempre és esplèndid. Segur que s'ha esforçar a sorprendre'ns amb algun menjar exquisit dels seus...

—Psí...

—Recordes què ens va cuinar l'última vegada que ens vam veure?

—No ho sé... Ja fa molt de temps. Suquet de peix? Arròs? Fa quasi cinc anys...

Hi va haver un silenci tens. Nis. El seu nom sonava com un plat estavellant-se contra el terra. La Mila va abaixar el cap i es va dedicar a observar la seva petita, que s'amorrava al mugró i es dedicava a remenar-lo amunt i avall amb la llengua. «Encara tinc uns pits prou bonics», va pensar la Mila. Pits inflats, maternals, desiguals, però al cap i a la fi pits.

La imatge d'una llengua acariciant-li el mugró la va transportar al despatx de la productora.

Última hora de la tarda.

Només ella i ell.

Una mà acariciant-li un pit i una boca mossegant-li l'orella.

De seguida va fer l'esforç de treure's el record del cap.

Marit. Lluna. Portlligat. Uns dies amb els amics. Uns amics amb qui feia anys que no es reunia...

Es preguntava com seria la retrobada amb el Nis, i amb el Jon, i si en algun moment parlarien o no parlarien del tema.

—Coneixerem la noia aquella... La nòvia del Nis, em refereixo —va dir la Mila com qui parla del temps.

—Olívia, em sembla que es diu.

—Me n'alegro pel Nis, de veritat, és bo que conegui una altra persona.

—Sí, després del que va passar amb la Paula, bé, del que vam viure tots plegats, potser era el millor que podia fer per refer-se.

—No el culpo.

—No. Ni jo.

—Tot i que... se'm fa una mica estrany anar aquests dies a Portlligat sense la Paula.

La Mila va llançar un crit de dolor quan la petita va mossegar-la. Es va tocar la punta del pit i va veure que sagnava. Un fil de sang lliscava mugró avall fins a anar a reposar al melic, on es va fondre amb restes de suor i crema hidratant.

—Deixa-la a la cadireta, que si ens pesca la policia acabarem pringant, Mila.

La Mila va deixar la Lluna a la cadireta i va saltar altre cop al seient del davant. Avançaven a poc a poc. Cuada. Sortida 4. Xafogor. Asfalt. Va pensar en un xiclet allargassant-se. Tot i així, desitjava que aquell embús no s'acabés mai. Mai. L'últim que volia era arribar a Portlligat i enfrontar-se a una realitat que no li era fàcil. Portlligat. La terra que havia estat de la seva germana.